

Vas començar fent natures mortes.

Sí, i després van venir els interiors, que m'interessaven molt justament per treballar la llum, i més endavant les marines.

Ara ja fa anys que fas ciutats.

Paisatges arquitectònics urbans, paisatges exteriors, on hi ha vida. De l'època de les marines en mantinc aquells blaus lluents, que em van entusiasmar. Procuo agafar sempre un tros de cel per poder pintar blaus.

Què t'atrau de ciutats que pintes com Nova York?

El moviment, l'efervescència, el desenvolupament ràpid de moltes coses, la gent, el comerç, els negocis, que hagi sigut un punt de referència de tants artistes, un lloc on s'hi continua creant.

T'hi deus passejar que et falten ulls.

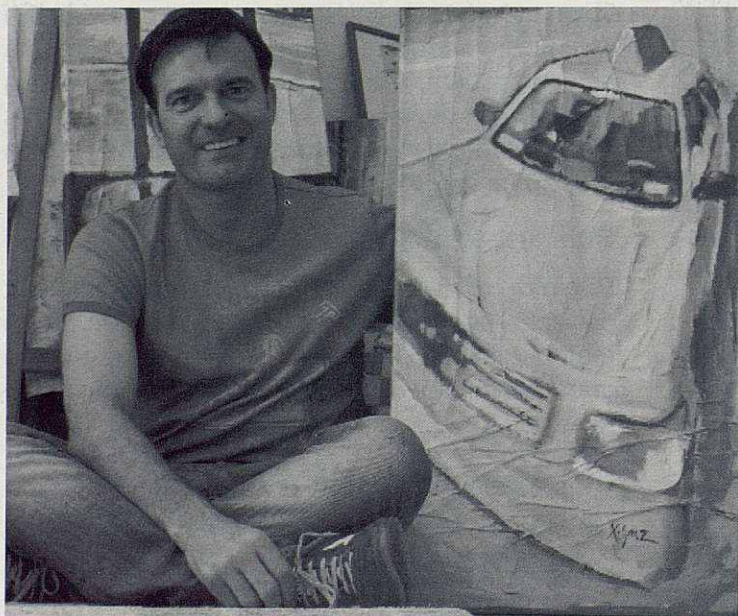
Sí, observo i contemplo molt. I faig moltes fotos, perquè molt sovint veig espais que m'agraden i me'ls apropio; sento la necessitat imperiosa de reflectir-los.

Com són els quadres que exposaràs al Japó l'any que ve?

Estic preparant una sèrie de format rodó amb paisatges de Barcelona, tenint la bicicleta un cop més de fil conductor.

Barcelona ja els seduirà d'entrada.

Però per al públic japonès haig de crear un argument subtil, estudiar molt més el quadre, que sigui molt més profund. Tot i la influència occidental, tenen una tradició estètica i cultural pròpia molt forta. Aquest Nadal hi vaig ser i vaig quedar parat: són gent de gust molt refinat.

Xavi Sáez, nascut a Barcelona, viu a Castellar del Vallès.

La pintura de pinzell desapareixerà?

No desapareixerà mai; és com l'escriure. Es barrejarà amb la foto, amb el vídeo... Però una eina com és el pinzell no pot morir. Hi ha gent que pinta amb l'ipad, però és una altra cosa.

Parlem de l'altra professió teva: ets professor a l'institut de La Vall del Tenes.

Sí, i n'estic supercontent i orgullós. La docència i la producció artística és un tàndem perfecte i prodigiós.

Per què?

És una renovació constant, un veure tendències i actituds, i nodrir-se'n. Jo tinc un dia a dia que m'entusiasma! No deixaria l'ensenyament per res del món, ni que em toqués la loteria.

Sí que ho tens clar!

Mira, de fet, si em toqués la loteria, tinc claríssim què faria: ho invertiria a l'escola! Faria una biblioteca nova, un pavelló nou, una sala de música, un espai amb cavallets per pintar... I aules més grans, més professors, més eines!

Quin somni!

Sobretot voldria un espai més gran i més obert a l'entorn natural que ens envolta. Arquitectònicament la nostra escola és una fàbrica, un espai industrial. Amb aquells passadissos tan linials... I estem plens de fluorescents! T'imagines que tinguéssim llum zenital natural?

Seria més fàcil ensenyar i aprendre! Com s'ensenya, l'art?

Per començar, incentivant des de petits l'anar a galeries i museus. I a partir d'aquí, fent que respectin allò que veuen, que ho reproduueixin i que inventin coses noves un cop ja tinguin un llenguatge intern per manifestar el que senten. La clau és estimular la creativitat dels alumnes.

També promous que exposin. Per què?

Perquè cadascú ha de tenir alguna cosa a dir! I poder-ho comunicar et fa créixer, et reforça.

Creant et crees...

I exposant! A mi mai no m'ha fet el pes que els alumnes facin un treball i el professor els el torni amb una nota i ja està. És molt bo exposar, és a dir, exposar-te a la comparació, a la crítica.

Ara hi ha dues exposicions obertes.

Una és de maquetes, a la biblioteca. L'altra, de peces fetes amb càpsules de Nespresso, a l'entrada de l'escola, que també és un bon lloc. Jo hi volia posar llums led perquè la il·luminació fos més bona. Em van dir que valien massa: 400 euros. I després